

δοῦλοι οὗτοι, τοὺς ἡνάγκαζον πολλάκις καὶ νὰ μονομα-
χωσῇ πρὸς διὰ χυτὴν τῶν! Ἐνίοτε δὲ ὧς γέροντας ἤδη καὶ
ἀχρήστους τοὺς ἀπέπεμπον εἰς νηϊδρίον τοῦ Τιβέρεως
δοῦλοι οὗτοι, τοὺς ἡνάγκαζον πολλάκις καὶ νὰ μονομα-
χωσῇ πρὸς διὰ χυτὴν τῶν! Ἐνίοτε δὲ ὧς γέροντας ἤδη καὶ
ἀχρήστους τοὺς ἀπέπεμπον εἰς νηϊδρίον τοῦ Τιβέρεως
δοῦλοι οὗτοι, τοὺς ἡνάγκαζον πολλάκις καὶ νὰ μονομα-
χωσῇ πρὸς διὰ χυτὴν τῶν! Ἐνίοτε δὲ ὧς γέροντας ἤδη καὶ
ἀχρήστους τοὺς ἀπέπεμπον εἰς νηϊδρίον τοῦ Τιβέρεως

Οἱ Σπαρτιάται ὁμῶς διατέλουν πάντοτε ἀμείλικτοι
πρὸς τοὺς Ἕλληνας.
Τὸ ἐμπόριον τοῦτο τῶν ἀνθρώπων κοινὸν ἄλλοτε
εἰς πολλὰς τόπους, καὶ μέχρις ἐσχάτων δὲ εἰς τὴν
Κιρκασίαν καὶ ἀλλαχοῦ, συνεκεντρώθη ἰδιαιτέρως εἰς
τὴν Ἀφρικήν. Πάντες σχεδὸν οἱ μικροὶ ἡγεμόνες τοῦ
ἀπεκλήρου τοῦτο τοῦ γῆς μέρους δὲν ἔπαυσαν μέχρι
τοῦδε νὰ πολεμῶνται μόνον διὰ νὰ πωλήσωσι τοὺς
αἰχμαλώτους, τοὺς δποιοῦς ἐλπίζουσι νὰ ἀπάζωσι
συχνάκις ὁμῶς δὲν διατάζουσι νὰ πωλήτωσι καὶ τοὺς
ἰδίους αὐτῶν ὑπηκόους.

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΕΡΙ ΕΝΕΩΝ Η ΚΩΦΑΛΛΑΩΝ.

Πορευόμενος εἰς Νεάπολιν, ἐπὶ τῆς παλιννορθώτου
γενεᾶς τῶν Βουρβάνων ἐν Γαλλίᾳ, διέτριψα ἡμέρας
τινάς εἰς Τουρῖνον. Ἐκεῖ εἶχον φίλον νέον τινὰ δι-
πλωμάτην, τὸν κόμητα d' Arpement, ἀκόλουθον τῆς
αὐτόθι Γαλλικῆς Πρεσβείας. Μίαν ἑσπέραν ἐν ᾧ συν-
διελεγόμεθα κατέναντι τοῦ πυρὸς τῆς ἐστίας του,
διότι ἦτον ἐτι χειμῶν, μοὶ ἐδιηγήθη τὸ ἀκόλουθον.
«Ὁ Ἀπεσταλμένος τῆς Νεαπόλεως εἰς Πεδεμόντον
εἶναι, λέγει, Σικελιώτης» χθὲς δὲ ἦλθε μετὰ τῆς συζυ-
γου του εἰς τὴν πρεσβείαν μας. Ἡ σύζυγός του εἶναι
εὐειδής καὶ πνευματώδης, διὰ τοῦτο ἀγαπᾷ τις νὰ τὴν
βλέπηκαί εὐχρεστέῃται πολὺ νὰ συνομιλῇ μετὰ τὸν ἀνδρατήν.
«Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμηςσα (διότι ἀμφότεροι φέρουσι τὸν
τίτλον) ἦσαν μεμαρτυρημένοι ἀπ' ἀλλήλων καθ' ὅλην
τὴν ἑκτασιν τῆς αἰθούσης, ὅτε συνέπεσε λόγος περὶ
τῶν Σικελιωτῶν, τῶν συμπατριωτῶν των, καὶ τῆς
εὐκηνσίας τῶν χαρακτήρων των. «Ἦναι ἀληθινόν,
ἔρωτά τις ἐξ ἡμῶν, ὅτι ἀνευ τῆς βοηθείας τοῦ λόγου
καὶ τῶν χειρονομιῶν, οἱ Σικελιωταὶ συνοοῦνται πρὸς
ἀλλήλους εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν διὰ μόνης τῆς ἀλλοιώ-
σεως τῆς φωνητικῆς; Οὐδὲν τοῦτο ἀληθέστερον,
ἀπεκρίνατο. Ἐάν οὕτως ἔχῃ, ἐπανελάθειν ὁ αὐτὸς μειδι-
ῶν, ἐρωτήσατε, σὰ παρακαλῶ, τὴν κόμητσαν διὰ τοῦ
εἶδους αὐτοῦ τοῦ τηλεγράφου, ἐάν μετ' οὐ πολὺ μέλη
νὰ μᾶς δώσῃ ἕνα χορὸν. Εὐχαρίστως, » εἶπεν ὁ κό-
μης. «Ἐν βλέμμα (διότι τίποτε ἄλλο παρ' ἐν βλέμ-
μα) ἀντηλλαγὴ μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Τί λοι-
πὸν, ἀποκρίνεται ἡ κόμηςσα; ἀδύνατον, μοὶ λέγει, πρὸς
τὸ παρόν» ἡ Αὐλή μας αὐριοι πενθηροεῖ. » Ἐπειτα
ἀνίσταται τις ἐξ ἡμῶν, διατρέχει τὴν αἰθούσαν, καὶ
πλησιίσας τὴν κόμητσαν, τῇ λέγει. «Λοιπὸν δὲν θέ-
λετε μᾶς δώσῃ ἕνα χορὸν; — «Ὅχι, » εἶπον τὴν αἰτίαν
εἰς τὸν σύζυγόν μου. εὐθυμῖα τοιαύτη προσβάλλει τὰ

καθόλουτα· μᾶς ἀπέθανε μία ἡγεμονίς. » Κρίνατε ἐν
ἐμείναντες ἐκστατικοί! ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Κ.
d' Arpement· ἀλλ' ἰδέσθε νὰ συνομολογήσωμεν ταύ-
την τὴν ἀλήθειαν πάντες. »

Τοῦτο μοὶ ἐδιηγήθη σπουδαίως, καὶ ἐγὼ ἐπίτη-
τὸν ἤκουσα. Ἡ μυστηριώδης καὶ κοινὴ αὐτῇ γλώσσῃ
ὑπερβαίνει πολὺ τὴν γλῶσσαν τῶν περιφήμων παντο-
μίμων τῆς Ῥώμης· εἶναι ὁμῶς ἀληθές ὅτι ἐκεῖνοι κα-
ταγίνοντο μόνον εἰς χοροὺς. Τὰ καθαρὰ, ἐκφραστικὰ
καὶ εὐγλωττα κινήματά των, ἠδύνατο ἀρκούντως νὰ
φανερῶσιν τοὺς στοχασμούς των. Ὁ Λουκιανὸς δι-
γείτα ὅτι βασιλεὺς τῆς τοῦ Πόντου ἦλθεν ἐπὶ Νέρω-
νος εἰς Ῥώμην, καὶ εἶδεν ὑποκριτὴν σοφὸν τὴν χει-
ρονομίαν, καὶ ἐθαύμασε. «Τί θέλεις παρ' ἐμοὶ
ἀναχωρῶν, » εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ εἰς τὸν Ποντικὸν ἡ-
γεμόνα; ὅτι καὶ ἐν μοὶ ζητήτης ὑπόσχομαι νὰ σοὶ τι-
δώσω. — Λοιπὸν! ἀπεκρίνατο ὁ ξένος, δός μοι τὸν ὑπο-
κριτὴν, τὸν ὁποῖον πρὸ μικροῦ εἶδον, ἐκφραζόμενον το-
σοῦτον σαφῶς χωρὶς νὰ λαλῇ. Ἐγὼ εἶμαι περικυκλωμέ-
νος ἀπὸ βερβάρους λαοὺς, οἵτινες λαλοῦσι διαφόρως
διαλέκτους, καὶ ὁ ὑποκριτὴς αὐτὸς, διὰ τῶν χειρονομιῶν
του, δύναται μόνος νὰ μοὶ χρησιμεύῃ ὡς διερμηνεύ-
της. — Τίς ἀγνοεῖ τὸ ἱστορικὸν τοῦτο; —
Τίς δὲν ἐνθυμεῖται παρ' εὐθύς τὰ δνόματα τῶν δι-
πλωματῶν πολλοῦ συλλήτων μίμων, Ῥοσίου καὶ Βαθύλλου; Τίς
δὲν ἤξευρε τὸ γοητευτικὸν παίγιόν των, καὶ τὸν θανα-
τωματικὸν τὸν ὁποῖον ἐπροξένουν εἰς τὸ θέατρον οἱ θράκι-
μοι πάθους χωρὶς φωνῆς, καὶ εὐγλωττίας χωρὶς λόγων;
Πολὺν δὲ πλέον ὀρχηστῆς τις, ὡς αὐτοὶ, Μεμφίριος
(Memfir) μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρα, ἐξήγει ἐναργέ-
στατα ἐπὶ τῆς σκηνῆς, βοηθεῖα τῶν χειρονομιῶν, ἀπαυ-
τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα τοῦ διδασκάλου του.

Τοιαῦτα εὐτελὴ παίγνια ἐψυχαγωγῶν πολὺ τοὺς
ἀρχαίους ἐιδωλολάτρους. Ἀλλὰ, πόσον ἐπαινετωτέρως
καὶ ὑψηλότερα εἶναι ἡ ἰδέα τοῦ προκείμενου διὰ δι-
δασκαλίας, διὰ γλώσσης, καὶ διὰ γνώσεων ποικιλιῶν
ἐκείνους, οἵτινες ἐκ κοιλίας μητρὸς ἐξῆλθον ἀλλοι-
οῦν, διότι εἰσι κωφοί· καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος εἶναι ἔργον τῆς
μαθητικῆς, ἀδύνατον νὰ τὸν ἀρθρώσῃ τις χωρὶς πρῶτον
νὰ τὸν ἀκούσῃ! Δὲν θέλω ἀναφέρει τὴν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν
μας ἐφεύρεσιν ταύτην, ἐπινοηθεῖσαν παρ' ἐνὸς μόνου ἀν-
δρὸς πρὸς ὄφελος ἀπάσης τῆς ἀνθρωπότητος. Τὸ δνο-
μά του εἰμειν ἀθάνατον, ὡς τὸ εὐεργέτημά του. Πρὸς
αὐτοῦ οἱ κωφάλοιοι, μεμονωμένοι ἐν τῷ κόσμῳ, ἦσαν
σχεδὸν εἰς ὁμοίαν ἀπόστασιν τῶν ἀνθρώπων, ὅσην καὶ
τῶν οὐρανῶν. Ἀλλ' αὐτοὶ λατρεύουσι σήμερον, ἐξ αἰτίας
τοῦ ἐφευρέτου τοῦτου, ἕνα Θεόν, δοξάζουσι μίαν πεί-
ρα, ἔχουσι φίλους συμπολίτας, ὥσιν ὁμοίως μετὰ
ὁμοίους των καὶ δίδουσιν ὄνομα εἰς τὸ πτηνόν, ὅπερ
διασχιζέει τὸν ἀέρα, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο
νὰ κάμωσι πρότερον· ἐξηγοῦσι τὴν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ αὐ-
τῶν ζωγραφουμένην εἰκόνα, ἐκφράζουσι τὸ αἰσθημα-
τὸ ὁποῖον συστέλλει, ἢ διαστέλλει τὴν καρδίαν των.
Πλουσιώτεροι ἡμῶν εἰς ἀνύψωσιν τοῦ πνεύματός των,
εἰς διατήρησιν τῶν πρὸς τοὺς ὁμοίους των σχέσεων,
ἔχουσι δύο γλώσσας. Ἐκ τούτων ἡ μὲν, γραμματικὴ
καὶ ἐπιστημονικὴ, τοῖς ἔδωκεν εἰς τοὺς πέντε δακτύ-
λους τῆς δεξιᾶς χειρὸς τέλειον ἀλφάβητον, τὸ ὁποῖον